

'We zijn een backing group gevangen in de kooi die we zelf gebouwd hebben'

De tournee van The Police begin jaren tachtig werd achter de schermen vastgelegd door hun eigen gitarist Andy Summers. Hij vatte het leven van de band in opvallende zwart-witfoto's. Het resultaat is een spreekwoordelijk verhaal van seks, drugs en rock-'n-roll.

DOOR ALPKE HULST

Een jong, naakt meisje ligt gelukzalig uitgestrekt naast een Gibsongitaar. Ze is zojuist genomen door de gitarist van The Police, die in zijn dagboek mijmert over de enige vrouw die ertoe deed, en die gekrenkt Summers meermaals verklaren, voelt als penetratie op publieke schaal. Opwindend, jazer. Maar het holt de ziel uit.

Geen band werd ooit beter van binnenuit gedocumenteerd dan The Police, de mega-act die dit jaar aan een nooit gedachte reünietour is begonnen. Drummer Stewart Copeland ging gewapend met een 8 mm-camera, waarmee hij vorig jaar de documentaire *Everyone Stares* samenstelde, Stings roadie en assistent Danny Quatrochi publiceerde in 1986 een fotoboek rond de band. Maar gitarist Andy Summers is de ware chroniqueur. Na het fotoboek *Throb* uit de jaren tachtig, pakt hij nu uit met het uitgebreidere *I'll Be Watching You: Inside The Police 1980-1983*. Vorig jaar verscheen bovendien al zijn autobiografie *One Train Later*. Beide bieden een inkijk in het bestaan van een rockidool, gemaakt door iemand die het niveau van de goedwillende amateur ruim is overstegen, en die kri-

kelde een sound die 'getypeerd werd als 'witte reggae', maar al snel diverser bleek dan dat. Sting had het schrijftalent, Copeland kwam met syncopische innovatie, Summers putte uit zijn klassieke en jazzy roots. Hij verrijkte het harmonische palet van de rock en experimenteerde met effectenprocessors en de niet uitgevonden gitaarsynthesizer. Het maakte hem tot de meest invloedrijke gitarist van de jaren tachtig. Bovendien had de band met Miles Copeland III een kiene manager, die een programma voor werelddominantie ontwierp, dat onder meer een genadeloos tourschema door de VS en onontgonnen rocklanden in Azië en Zuid-Amerika behelsde. De band die ooit voor een kauwgomreclame het haar blondeerde, om nog iets te eten te hebben, groeide uit tot de grootste act sinds The Beatles.

Zelfdestructie

Summers' fotowerk - dat schatplichtig is aan Diane Arbus, Henri Cartier-Bresson, Walker Evans en Gary Winogrand - toont de aanzwellende tsunami van succes. De opeenstapeling van stadions en concerthallen, van schreeuwende massa's en de creatieve strijd in de studio. Maar er is ook de ontheking en psychologische verworping. De groupies, de 'uitgestreken druggezichten, de toch al grote ego's die groter en groter worden, de bandleden die steeds minder zichzelf zijn en steeds meer hun eigen imago naspelen. En dan, opeens, als een voltreffer in je gezicht: Copeland met zijn baby op de arm, ergens op een Engels platteland dat is ontstaan van associaties met roem en succes. Een mens, en niet de monsterachtige zwelbast die in spotlamplicht is ontstaan.

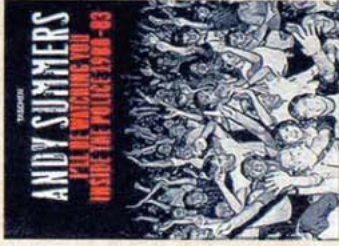


■ Stewart Copeland en Sting, Teotihuacán Piramide, Mexico, 1980.

De boeken

Dat ene telefoonijtje

Na The Police was Summers zoekende. Hij was opgehouden met oefenen en deed een halfbakken poging een popplaat te maken. XYZ bewees echter andermaal de beperkingen van zijn stemgeluid. Begin jaren tachtig, nog tijdens de band, had hij twee instrumentale avant-gardeplaten gemaakt met King Crimson-gitarist Robert Fripp. Langzaam zou Summers weer richting de instrumentale muziek graviteren. Eerst via filmsoundtracks, later op de newage-achtige neuzelplaat *Mysterious Barricades*. Zijn solostem vond hij pas in 1989, met het goed ontvangen *The Golden Wire*, dat de jazz-, avant-garde- en rockinvloeden uit zijn leven samenbracht. De vele jazzplaten daarna - waaronder herinterpretaties van Theloniuss Monk en Charles Mingus - toonden Summers' kracht: een compositorisch oor voor structuur, een eigenzinnige benadering van harmonie, doeltreffend, lyrische solo's, en een rijke benadering van klankkleur. Als fotograaf bleef hij aan de weg timmeren, resulterend in tentoonstellingen die hooftgenaaemd niets met muziek te maken hadden. Maar nooit maakte hij er een geheim van dat hij zat te wachten op dat ene telefoonijtje van Sting. De autobiografie *One Train Later*, zo zou hij bij publicatie in 2006 zeggen, was voor hem een afsluiting; de definitieve erkenning dat dat telefoonijtje niet ging komen. Om dezelfde reden maakte Copeland zijn documentaire *Everyone Stares*. Het zal Sting, naast de vele miljoenen, geprikkeld hebben tóch te beulen; hij was degene die de deur dicht mocht houden, niet anderen. En zo is daar, andermaal, dat monster van succes; de aaneenschakeling van uitverkochte stations. Het roept Summers' cynische dagboekantekening uit 1983 in herinnering: "We zijn een groep geworden die avond na avond een streng hits ten gehore brengt. We zijn een backing group gevangen in de kooi die we zelf gebouwd hebben." Dankzij Andy Summers krijgen we vanuit een onbekend perspectief inzage in de dynamiek van een band die door zijn tegengestelde krachten nog altijd fascineert.



ANDY SUMMERS
I'll Be Watching You: Inside
The Police, 1980-1983
Taschen, 378 p., gelimiteerde,
gesigeneerde editie - 350 euro,
publiekseditie: 29,95 euro.
Importeur: www.libros.nl



ANDY SUMMERS
One Train Later
Thomas Dunne Books,
hardcover, 23,99 euro.
Plakus Books,
paperback, 14,99 euro.

The Police speelt op
8 en 9 oktober in Antwerpen.



FOTOS JASCHEN

Hotelkamer, Nashville, Tennessee, 1982.

Steeeds meer, zo toont *I'll Be Watching You*, wordt de band afgeschermd van wat ze teweegbrengt. Zo sta je in een stadion met vijftigduizend fans, zo word je gehaast een limousine ingeduweld en naar een hotel gereden waar een vijfsterren roomservice klaarstaat en Chopin uit ongeziene boxen kabbelt. Zet de tv aan en je ziet jezelf. Lees een krant en daar staan - zwaar verminkt - je eigen woorden. Summers: "Alles wat we zeggen wordt naar ons teruggeleid in een eindeloze feedbackloop." Zo gaat het, stad in, stad uit - een *blur* van hoogbouw, van stadions, van fans die met je naar bed willen. "We zijn weer hier! daar! waar dan ook, onze botten richting een voortijdig graf trouwend."

Een gevoel dat een steeds grotere rol in de foto's gaat spelen: hier hebben we driemaal Koning Midas op wereldschaal. Ooit een hechte eenheid, later drie eilanden die elkaar nog net aan de horizon kunnen velen. Summers gebruikt het medium niet alleen om de band vast te leggen, maar ook

faders gaan op en neer als jojo's - die oude Hollywoodgrap: "Wat ik eigenlijk wil is registreren...". The Police bestond - en bestaat - uit drie zelfvervulde muzikanten en drie visies op geluid en compositie. Maar slechts een van hen kwam met wereldhits op de proppen. Sting begon zijn geduld te verliezen met de opinies van zijn collega's. Hij weigerde Summers' materiaal te zingen, zodat diens eigen wankle stem het tot een B-kantje veroordeelde. De opname van een onwagvallige instrumentaal van Summers' hand werd door Sting in de tuin van de WisseloorStudio's begraven.

Andy Summers fotografeerde zelfs tijdens optredens met een camera op statief. De enige manier om in de maastroom van adrenaline, adoratie, drugs en seks je verstand niet te verliezen

verliezen met de opinies van zijn collega's. Hij weigerde Summers' materiaal te zingen, zodat diens eigen wankle stem het tot een B-kantje veroordeelde. De opname van een onwagvallige instrumentaal van Summers' hand werd door Sting in de tuin van de WisseloorStudio's begraven.